

సింహరెల్లె

-మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

కఠి అంధ్రోత్పత్తి నదిలో వారసత్వం

“కొర్రు పెద్దంగా ఉందా?”

“ఉంది, సార్. నిన్ను సాయంత్రం వచ్చేటప్పుడు మేనేజర్ ఫోన్ చేసి చెప్పారు మీరు వస్తున్నట్లుగా.”

“గుడ్. కారు తీసుకు వెళ్ళచ్చుగా మేం ఇప్పుడు?”

“తీసుకు వెళ్ళండి.”

ట్యాక్సీ వ్యాపారం చేసే అతను ఓ కుర్రాడిని పిలిచి ఏదో చెప్పాడు. నా వైపు తిరిగి అన్నాడు, ఓ కాగితం నా ముందుకు తీసి. “దయచేసి దీనిలో ఏమోనో పెట్టి కారు తీసుకువెళ్ళండి— కుర్రాడు కారు మాపిస్తాడు.”

“తీసుకోవాలి కాగితం అందుకుని నదిది, సంతకం పెట్టుకు. అద్దె ఏగ్రీ మెంట్ ఫోటో ఆది.”

అతని నందించిన కారు తొలగం చేస్తుంటే గుర్తి అందుకుని, గ్లాస్ తలుపు తోసుకుని ఆ కుర్రాడి వెనకే బయటికి వడిచాను. నాలుగయిదు కార్లు పార్క్ చేసి ఉన్నాయి బయట గారేజీలో. ఎన్ను ఓ గారేజీ ముందుకు తీసుకు వెళ్ళి అదే వస్తుట్లుగా సంజ్ఞ చేసి వెళ్ళిపోయాడు ఆ కుర్రాడు.

గారేజీలోని కారు వంత పరిశీలనగా చూశాను. బ్యూటీకీ కారు. నల్లవరంగు. చాలా పాత మోడల్. ఏ పాతకేళ్ళ క్రిందటి కారో. దానికి రోజుకీ ఏళ్ళై రూపాయలు అద్దె అనవసరమేమో ననిపించింది.

గారేజీ లోపలికి వెళ్ళి, తలుపు తెరిచి ఏక్స్, ఇన్సూరన్స్ కీతో సార్ చేశాను కారుని. మెల్లిగా పోనిచ్చాను కారుని. అయిదు నిమిషాల్లో కారు దాదాభావం నాలోకి రోడ్డులో పరిగెత్తు తూంది.

చూడడానికి కారు పాతగానే ఉన్నా, ఇంజన్ మంచి కండిషన్లోనే ఉందని గుర్తించాను కారు వేగపు బట్టి, వెయ్యి గానో పడుతున్న గేర్స్ అట్టి, ఇంజన్ చేసే చప్పుడు బట్టి.

బొంబాయిలో నా వారం రోజుల వరకీ కారు అద్దెకు తీసుకోవటం అనవసరమే. అయినా, సరదాపడి తీసుకున్నాను ఆ కారుని అద్దెకి, స్వయంగా తిరిగిబొంబాయి అంతా చూడచ్చని, బొంబాయిలో డ్రైవ్ చేసిన ఘనక దక్కంనుకోవాలని.

ముందర చేసుకున్న ఏర్పాటు ప్రకారం రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి నా కారుని షెర్మన్ బిల్డింగ్ పార్కింగ్ లాల్తో ఆపి, కారు పార్క్ చేసి, లిఫ్ట్ వైపు వడిచాను. ఫిఫ్ట్ ఫ్లోరోలో సెకండ్ ఫ్లాట్ ముందు అగి మునివేళ్ళతో తూర్పున, కార్పిస్ లో మెరుస్తున్న తలుపుని.

కొన్ని క్షణాల తరవాత తెరుచుకుంది తలుపు.

“హలో, గ్లాడ్ కమిస్.”

మిస్టర్ ఫారెస్టి నేను నాలుగయిదు సార్లు చూడటం వల్ల, నన్ను వెంటనే గుర్తు పట్టాడు.

“డాయింగ్ రూమ్ అనుకున్నాను ఆది.”

గోడలకి అందమయిన వల్లది గ్రామ, సోఫా పెట్టు. అట్టచోనంగా, ఓ పెద్ద లిమిటెడ్ కంపెనీ ఛెయిర్మన్ ఇల్లు లాగానే ఉంది.

ప్రయాణం కులాసాగా జరిగిందా బాంటి ఫోర్మాలిటీస్ ప్రశ్నల అనంతరం మర్నాడు రాత్రి భోజనానికి దమ్మని అహ్లాదించాడు. మర్నాడు ఉదయం వదిన్న రకీ ఫోర్మలోని అతని అఫీస్లో కలసుకుని స్టాఫ్, బ్యాప్టింట్స్ మొదలయిన నవీ చూడటానికి నిర్ణయించుకున్నాము.

వది నిమిషాల తరవాత కంపెనీ ప్రొడక్షన్ మేనేజర్ తో ఫోన్లో మాట్లాడి బయటదేరాను హోటల్ కి, కారు ఫెసిలిటీ అనుర్నించుకు మహాసారి ధన్యవాదాలిచ్చింది.

బ్యూటీకీ కారు బయటదేరింది మళ్ళీ నన్ను మోసుకుంటూ. కారు వెయిన్ రోడ్డు మీదకి రాగానే గునిం చాను బేద్యమానంగా వెలిగే వీధి దీపాల కాంతిలో, నా పక్క సీట్లో ఎవరో అన్నాయి కుర్చునుండనీ. పార్కింగ్ లాల్తో సరిగ్గా దివం లేక పోవటం వల్ల గుర్తించలేదు ఆ అమ్మాయిని.

“ఎవరు మీరు?”

అశ్చర్యంగా అడిగాను కారు వేగం తగ్గిస్తూ, పార పాలున నా కారులోకి ఏక్స్ ఉండవచ్చనే తలంపుతో.

సమాధానం చెప్పలేదు. నా కళ్ళలోకి చూస్తూ వచ్చింది తీయగా, మధురంగా. ఆ అమ్మాయి దైర్యం గునించి కారు ఆపే ప్రదేశాన్ని విడమింది అడిగాను: “నా కారులో ఏక్కారే?”

“డోంట్ బి సిటీ.”

నా రెండు ఇంక్విరీ ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పకపోతే ఇంక్విరీ లాడేమోనని భయపడ్డాను కాని, ఆమె సమాధానం విని తప్పి వద్దాను.

“మీ పేరు?”

మళ్ళీ నన్నుంది. తాసారి ఇండాకటి కన్నా గట్టిగా వచ్చింది. నన్నుతూంటే నేను అంతవరకు ఎప్పుడూ వినని కొత్త మ్యూజికల్ ఇన్ స్ట్రుమెంట్ విన్నట్లు గా అనిపించింది.

“మీ పేరు?”

అడిగాను మళ్ళీ. “మీ పేరేమిటి?” అమె కంఠం చాలా మెత్తగా,

వచ్చుతూ, కంచదార. లేవ కలిపి చేసి నున్నాగా ఉంది, వివ సాంపుగా.

చెప్పాను.

“వార్డుగా వేదారా?”

“ఎక్కడ?”

“ఈ కారు డ్రయివర్ గా.”

“ఈ కారు అద్దెకి తీసుకున్నాను.”

“షుప్. మాది ఈ కారు.”

“సారీ, మేడం, ఇది అద్దెకి తీసుకున్నాను.”

“కారు. మీరు పారవడి ఉంటారు.”

“కాదు. ఇది మాదే. కాబాలంటే నంబర్ చూసుకోండి, చెప్పాను.”

కారు నంబర్ చెప్పింది ఆ అమ్మాయి.

విన్నగా నవ్వి అన్నాను.

“ఈ కారు నంబర్, మీరు చెప్పింది ఒకటి కాదు, మీరే పారవడ్డారు.”

కొన్ని క్షణాల తరవాత అడిగింది ఆ అమ్మాయి.

“ఎవరు మీరు?”

“మద్రాసు మంచి వచ్చి రెండు గంటలయింది. లండ్రే. ప్రస్తుతం లాల్ తో ఉంటున్నాను.”

“మద్రాసు నుంచా? దెనికీ?”

“మద్రాసులోని ఓ ఇంజనీరింగ్ కంపెనీలో రీఫ్ ఇంజనీరింగ్ నేను.

ట్రాంపోర్ కట్టె ఓ సాక్రటిక్ సంబంధించిన స్టాఫ్ సైన్లలో చేసుకోవడానికి వచ్చాను.”

“బి సి.”

“మీ పేరు తెలుసుకో వచ్చా?”

కొన్ని క్షణాలు ఆలోచిస్తున్నట్లుగా కళ్ళు మూసుకుని అన్నది: “సిందరెల్లా.”

“స్టేట్ నేను.”

“థాంక్స్.”

నాకు కుడవైపు కూర్చున్న సిందరెల్లా వంక చూశాను అనకిగా. వద్దే నివిది లోపే ఉంటాయి. వదిపాడు ఉండచ్చని అంచనా వేశాను. గులాబిరంగు గోను ఒంటికి బిగుతుగా అతుక్కుపోయి, ఒంటిలోని ఒంపులు— అందమయిన ఒంపులు— స్పష్టంగా కనపడుతున్నాయి.

గుండ్రటి మొహం. నల్లటి కళ్ళు. సహజంగా ఏర్పడ్డ ఎర్ర రంగు వెదపులు. చిన్న నోరు. డాక్ట్ హాయిత్ భుజాలమీద పడుతూంది. సిందరెల్లా అందమంతా ఆ కళ్ళలోనే ఉండనుకున్నాను. చాలా చిలిపిగా చూస్తాయి ఆ కళ్ళు.

“ఏం చదువుకున్నారు?”

“బి. ఎ. ఫస్ట్ యర్.”

“ఎక్కడ మీరు ఉండేది?”

“మాతుంగా.”

“ఇప్పుడేం చేస్తారు?”

“అంటే?”

“ఇంటికేనా?”

“అవును.”

“మిమ్మల్ని డ్రావ్ చేస్తాను ఇంటి దగ్గర. దారి చెప్పండి నాకు.”

“అయితే, మీలా డ్రయివర్ వారల్ని మాట?”

నా ముఖం వంక వర్ణంగా చూస్తూ అడిగింది.

“కారు.”

“అయితే, ఈ కారు వివ రిచ్చారు మీరు అద్దెకు? బహుశా నాళ్ళుగారు ఒమ్మిసి ఉంటారు దీన్ని” అన్నది సాలోచనగా.

“ఓ సంగతి చెప్పాను. కోవల రాదుగా మీకు?”

బెరుకుగా అడిగాను.

“రాదు. చెప్పండి” అన్నది, లిఫ్ట్ లోని రోడ్డువంక చూస్తూ సిందరెల్లా.

“మీ రెలా ఉన్నారో తెలుసా?”

“ఎలా అని అడగలేదు సిందరెల్లా.

మోసంగా కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ ఉండిపోయింది.

“గులాబీలు, లేవ, వెన్నెల కలిపి విన్నుల్ని తయారు చేశాడు దేముడు.”

చలుమైన తల తిప్పి నా కళ్ళలోకి చూసింది సిందరెల్లా. వాస్తవం అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

“యువర్ డన్ ఆర్ ప్రైవేట్. నాకు సిలరంగు కళ్ళంటే ఇష్టం” అన్నది నా కళ్ళలోకి చూస్తూ.

“థాంక్స్. మా అమ్మకి, నాన్నకి కూడా సిలరంగు కళ్ళే. మేం ఆంగ్లో ఇండియన్ కదా?”

సమాధానం చెప్పాను నేను.

“గుడ్ బాయ్!”

ముప్పై నిండుతున్నా ఇంకా పేల్లి కాని నాకు సిందరెల్లా అద్భుతంగా అవరంజి బొమ్మలా కనిపించింది.

“ఎక్కడ మీ ఇల్లు?” అడిగాను.

“ఇక్కడ అపేయండి. దిగిపోవాలి” అన్నది సిందరెల్లా.

“వద్దు. మీ ఇల్లు చూసించండి. డ్రావ్ చేస్తాను ఇంటి దగ్గరే.”

అయిదు నిమిషాల తరవాత ఓ పెద్ద ఇంటిముందు ఆపాను కారుని, సిందరెల్లా అదేకానుసారం.

అనే తలుపు తెరుచుకుని దిగి అన్నది సిందరెల్లా.

“సారీ, మా నాన్నగారు చూస్తే కోప్పడతారు. అందుకని మిమ్మల్ని ఇంట్లోకి అహ్లాదించటం లేదు. మన్నించండి.”

“స్పర్శలేదు.”

సిందరెల్లా చలుమైన వంగవి నా చేతిని అందుకుని, ముద్దు పెట్టుకుని లోపలికి నడిచింది గబగబా. సిందరెల్లా చొరవకి అశ్చర్యపోయాను. లోపలికి నడిచి వెళుతున్న సిందరెల్లా నా పక్కనే భార్యగా ఊహించుకున్నాను.

ఎత్తూ, సాదుగా అంతా బాంబుంది.

కాఫీలో కాఫీపాడి అలాగే పోసినారే?" అడిగింది సిండరెల్లా, కాఫీ వాగకుండా. "ఇన్స్ట్రాంట్ కాఫీ పాడిగా. డికాక్షన్ చేయక్కర లేదు" చెప్పాను నేను.

"ఇన్స్ట్రాంట్." "అవును—టూ." "అంచే?"

"ఇన్స్ట్రాంట్ కాఫీపాడి గురించి తెలియదా? వేరే డికాక్షన్ చేసే అవసరం లేదు."

"స్ఫిర్ట్ చేయకపోయినా ఫర్వాలేదా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అక్కరలేదు. తెలియదా ఇంత దాకా?"

"తెలియదు. ఎప్పుడూ చూడలేదు." పావుగంట తరవాత ఇయటికి వచ్చాం.

మాతులుగా వైపు పోనిచ్చాను కారు. కారులో నా పక్కన కూడినవైపు కూర్చుని మాట్లాడుతూనే ఉంది సిండరెల్లా, తన కాలేజీ గురించి, బెచ్చరర్స్ గురించి.

కారు మాతులుగా ఇంటి ఎదురుగా ఆపాను. ఈ సారి డైర్యం చేశాను నేను, సిండరెల్లా దిగబోతూంటే. సిండరెల్లా నడుం చుట్టూ చెయ్యి వేసి మీదకి లాక్కున్నాను. సిండరెల్లా సెదవులని ముద్దు పెట్టుకున్నాను గట్టిగా. ఎదురు చెప్పలేదు సిండరెల్లా. మర్నాడు ఎక్కడ కలుసుకోవాలో చెప్పాను.

సిండరెల్లా తలుపు తెరుచుకుని కిందకి దిగి ఇంట్లోకి వెళ్లే దాకా చూస్తూ కూర్చున్నాను. సిండరెల్లా చాలా అందంగా నడుస్తుంది.

కారు వెనక్కి తిప్పాను తాజీ వైపు. ఆ రోజు రాత్రికూడా సిండరెల్లా నా కలలోకి వచ్చింది. చాలా స్వప్నంగా కనిపించింది. నాకు కలలో అంత బాగా ఎప్పుడూ ఎవరూ కనిపించరు. అసలు నాకు కలలు రావడమే తక్కువ.

మర్నాడు నిద్ర లేచాక అనుకున్నాను, సిండరెల్లాని నేను గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నానని. ఆ రోజు ఉదయం ఆఫీస్ లో స్లాప్స్ విషయాలు చూస్తున్నా, మనసు మాత్రం సిండరెల్లా చుట్టూ తిరుగుతూనే ఉంది.

సాయంత్రం ఆఫీస్ నుంచి తిన్నగా గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా వైపు వెళ్ళాను. ఆరు దాటినాకూడా రాలేదు సిండరెల్లా. దగ్గరలో ఉన్న నముద్రం వంక చూస్తూనే ఉంటే, కారు దిగి పావుగంట తరవాత కారు వైపు వెళ్ళాను.

సిండరెల్లా కారులో కూర్చుని కిటికీలోంచి అవతలి వైపు చూస్తూంది. "హలో. ఎంతసేమయింది వచ్చి?" సలకరించాను సిండరెల్లాని. "ఇప్పుడే."

తలుపు తెరుచుకుని కారు దిగింది. "నే నుండే రాజ్ మహారో హోటర్ ఇక్కడికి దగ్గరే."

సిండరెల్లా పక్కనే నడుస్తూ ఆన్ లైన్ నముద్రం వంక చూస్తూంది సిండరెల్లా.

"ఫోటో రీయించుకుందామా మనం ఇద్దరం కలిసి?" అడిగాను. ఆయాచింది.

గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా దగ్గర లూరిస్ట్ లని ఫోటో తీసే అలవాటి దుప్పిల్లి ఇద్దరం పక్క పక్కనే గిరిబద్దాం, ఒకళ్లు చేతులు మరొకరు పట్టుకుని.

ఫోటో తీసి అన్నాడు ఫోటో గ్రాఫర్. "లేపు సాయంత్రం వచ్చి ఏసు కెళ్లండి. రేడా మీ ఎక్స్ ప్రెస్ చెబితే పోస్ట్ చేస్తాను."

"అక్కరలేదు. దేనే తీసుకుంటాను" అన్నాను ఎక్స్ ప్రెస్ ఇచ్చి. ముఖ్యులు స్ట్రాబులు అవ్వాలని విండా దట్టంగా. పట్టణ చినుకులు పడసాగింది. ఇద్దరం కారులో కూర్చున్నాం, వర్షం ఎక్కువవగానే. గ్లాస్ దోర్స్ వేసేవాడు, వర్షం కారులో పడకుండా.

ఇద్దరం ఒకరి పక్కన ఒకరిని ఆనుకుని మరొకరు కూర్చుని ఉన్నాము సలభై మోడర్ పాత బ్యూటీ కారులో. "మీ నాన్నగారికి చెప్పావా మన విషయం?"

అడిగాను సిండరెల్లా నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి. చెప్పలేదన్నట్టుగా తల అడ్డంగా డిసింది సిండరెల్లా.

"ఇవారే రాకే ఉత్తరం రాస్తున్నాను నేను మా నాన్నకి. పూర్తిగా నిశ్చయానికి వచ్చేశాను. నిన్ను తప్ప ఇంకెవ్వరినీ పెళ్లి చేసుకోను. పూర్తిగా నచ్చావు నువ్వు నాకు."

"థాంక్స్." చిన్నగా పనింది సిండరెల్లా నా కళ్లలోకి చూసి. "ఐ లవ్ యు, సిండరెల్లా! ఐ లవ్ యు."

మీదకి లాక్కున్నాను సిండరెల్లాని ఇంకా. సిండరెల్లా బాట్లె పోయిందని పక్కరికి తీసి, ముద్దు పెట్టుకున్నాను. ముద్దు పెట్టుకుంటూనే ఉన్నాను.

దాదాపు పావుగంట తరవాత ఊపిరి తీసుకున్నాను. సిండరెల్లా చూడటానికి అమాయకంగా, బలహీనంగా, బలబ లాగా కనిపించినా సిండరెల్లాలో అంత బలం ఉందని అనుకోలేదు.

"ఐ లవ్ యు టూ" అన్నది. అంతకంటే ఆ చిన్న కారులో, ఇరుకుగా ఉన్న ఫ్రంట్ సీట్ లో నాకు ఎక్కువగా నిం చేయటానికి అవకాశం

దొరకలేదు. దానికి రోడు పబ్లిక్ రోడ్డు. బయట వర్షం చినుకులు కారు తలుపులకున్న పిందో—సేన్స్ ని తడు తున్నాయి గట్టిగా.

కొద్దిగా వర్షం వెంపగానే పోనిచ్చాను. కారుని మారుంగా వైపు, ఆయుష్షం గానే. కారు పోతున్నంత సేపు ఒకరి నొకరు సిగ్గుగా, ఇష్టంగా చూసుకుంటూనే ఉన్నాం.

అదో కొత్త అనుభూతి. వర్షం చినుకులు ఇంకా నడుతూనే ఉన్నాయి. సిండరెల్లా ఇంటి ముందు కాలాపోను. రంపు తెరిచింది దిగడానికి. నాకంటే ఎక్కువ సిండరెల్లా ఒంటినిండా కప్పాను భుజాల నుంచి, తడవకుండా ఉండాలని.

"గుడ్ నైట్." సిండరెల్లా వెళ్లిపోయింది ఇంట్లోకి గేటు దాటి, ఆ వర్షంలో పరిగెత్తుకుంటూ, చకచకా.

కారు వెనక్కి తిప్పాను చిన్నగా నిట్టూర్చి. ఆ రాత్రి వదిన్నరకే గది తలుపు చప్పుడయితే తెరిచాను తలుపు.

సిండరెల్లా! "వై హెవెన్స్. ఎలా వచ్చావు?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

నమూనానం చెప్పలేదు. నవ్వింది, భుజాల మీద వేలాడుతూను నా కోటు తీసి కుర్చీమీద పడేస్తూ. "మీ నాన్నగారికి చెప్పే వచ్చావా?" మళ్లీ నమూనానం లేదు. పక్కకి తప్పకున్నాను.

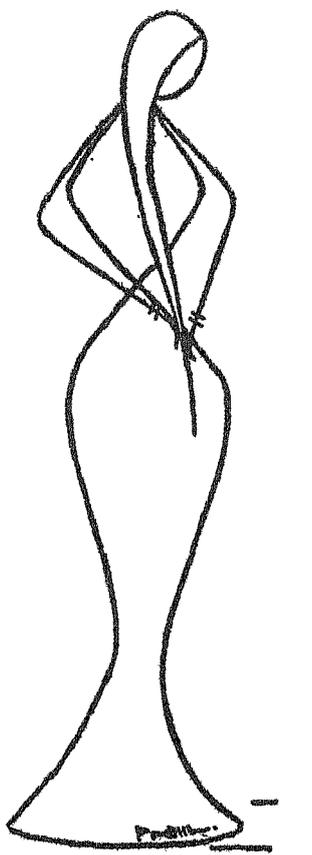
"వర్షం పడుతూంది బయట బాగా" అన్నది సిండరెల్లా, జాబ్బుకు అంటుకున్న తడిని నా బస్ తో తుడుచుకుని.

ఆ రాత్రి అంతా వర్షం కురుస్తూనే ఉంది—సిండరెల్లా, నేనూ ఒకే పక్క మీద పడుకున్నంత సేపూ, ఒకే దుప్పటి కింద ఉన్నంత సేపూ.

మర్నాడు ఉదయం మెలకువ వచ్చిన తరవాత చూస్తే సిండరెల్లా లేదు. వచ్చి వెళ్లిన గుర్తు లేమీ లేవు. నా కోటుకూడా లేదు. అప్పుడు గ్రహం చాను రాత్రి కలగన్నానని.

సిండరెల్లా చుట్టూ ఆశలు పెంచు కుని మానసికంగా బలహీనం అవటం ఇష్టం లేదునాకు, ఎంత నుంచి కలయినా. నా బలహీనతలో కూడిన ఆలోచనలే ఆ కంగా పరిణమించాయి. సిండరెల్లా మాత్రం సోయిగా నిద్ర పోయి ఉంటుంది శాల్గింటల్లో.

అలవ్వంగా నిద్ర లేవటం వల్ల అలవ్వంగానే వెళ్ళాను ఆఫీస్ కి. మళ్లీ సాయంత్రం ఏడున్నరకనిగానే లేవలేదు నేను సీట్ లోంచి. చాలా భాగం పని

రేబా నుందరి చిత్రం—ప్రేమకుమార్ (భమ్మం)

పూర్తి చేసేశాను నేను ఆ రోజు. మరో రెండు రోజుల్లో వెళ్లిపోవచ్చు నేను. మర్నాటితో పని పూర్తవుతుంది. సిండరెల్లా కోసం తోమ్మిడి దాకా ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నాను నేను గేట్ వే ఆఫ్ ఇండియా దగ్గర. సిండరెల్లా రాలేదు.

విసిగి, దగ్గరే ఉన్న తాజీకి వెళ్లి సోయాను. ఆ రాత్రి ముఖంగా నిద్ర పట్టింది, ఏ కలా లేకుండా, మర్నాడు ఆఫీస్ కు వెళ్ళాను పదిన్నరకల్లా. సాయంత్రం అయిదున్నరకే పూర్తి చేసేశాను పసంతా.

ముఖ్యులయిన ఆఫీస్ కాగితాలతో, మర్నాడు ఉదయం పడకొండు గంటలకి బయలుదేరి సిర్ టికెట్ తో, సిండరెల్లా చుట్టూ తిరిగే ఆలోచనలతో ఆందరికి విడ్డూలు చెప్పి బయట పడ్డాను.

అనారోచితంగానే సిండరెల్లా ఇంటి వైపు పోనిచ్చాను కారుని. మాతులుగా వాలా సేపు తిరిగాను కాని, సిండరెల్లా ఇల్లు గుర్తు పట్టలేక పోయాను. నేను సిండరెల్లాని డ్రాప్ చేసిన రెండు పీర్లూ నాకు దారిని సిండరెల్లానే చూపించింది.

కళ్ళు. నీలిరంగు కళ్ళ నాళ్ళంటే సిండరెల్లాకి ఎంతో ఇష్టం. ఒంటరిగా ఆ కారులో ప్రయాణం చేసే నీలిరంగు కళ్ళ మొగ్గళ్ళకి కనడడుతుంది."

"ఇంపాసిబుల్ అనిపిస్తూంది నాకు. అయినా, నమ్మకుండా ఉండలేకపోతున్నాను."

"నిజమే నే చెప్పేది. కావాలంటే ఓ ఫోటో చూడండి దగ్గరికి వెళ్ళి."

గోడకి వేలాడుతున్న ఓ గ్రూప్ ఫోటో వంక చూపించాడు ముసలాాయన. లేచి, దగ్గరికి వెళ్ళి వేలాడుతున్న ఫోటో వంక చూశాను. నలుగు రున్నారూ ఆ ఫోటోలో ముసలాాయన, ఓ ముసలావిడ - తలదండ్రులు ఇద్దరూ. సిండరెల్లా, సిండరెల్లా అన్నయ్య అవన్ను ఇంకా కళ్ళను. నీలికలు బట్టి ఉబొందాను.

ఏదై ఏదైలో తీసిన ఫోటో అది. "ఎస్. నాకు కనిపించిన సిండరెల్లా ఈ ఫోటోలో లాగే ఉంది" అన్నాను వచ్చి కూర్చుని.

"గులాబీ రంగు గౌన్ వేసుకుని ఉందా?"

"అవును."

"ఆ డ్రెస్ లోనే ఉరి తీసుకుంది. ఆ డ్రెస్ లోనే కనిపిస్తుంది."

దాదాపు పావుగంట దాకా మోసంగా ఉండిపోయాను. ఏదో తెలియని బాధ. అంతదాకా సిండరెల్లా బ్రతికే ఉండి అప్పుడే చచ్చిపోయిందని తెలిస్తే ఎలా. బాధ సడతానో అలాంటి బాధ మనస్సుని దొలుస్తూంది.

చేతి గడియారం వంక చూసు కున్నాను. పది దాటింది. ఏకైకాత్మకే వెళ్ళిపోవాలి నెంటనే.

లేదాను నేను. ఆయన కూడా లేచి నిలబడ్డాడు.

"నాకు ఫ్లైట్స్ అవుతుంది" అన్నాను. ఆయన మామూలుగా మాస్తూ తల ఊపాడు.

గేటుదాకా వచ్చి, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి తోసలికి వెళ్ళి అన్నాను ఆయనతో.

"మీరేం అనుకోకపోతే ఓ సారి సిండరెల్లా ఉరి పోసుకున్న ఫోటోని చూస్తాను."

"అట్లైతే..."

ఆ ముసలాాయన వెనకే వెళుస్తూ అడిగాను:

"ఇంట్లో ఇక్కడ వస్తేవంటా కని పించదా?"

తల అడ్డంగా ఊపాడు. చున్న తోటలాగా ఉంది. ఓ మూల ఉంది మర్రెవెల్లై పొడదీ, దానివంక చేతిలో చూపిస్తూ అన్నాడు సిండరెల్లా తండ్రి.

"అదిగో... ఆ కొమ్మ..."

ఆయన చెట్టుకొమ్మ వంక కళ్ళు చిట్టించి చూసి నా వంక చూశాడు. నేనూ చూశానన్నట్లుగా తల ఊపాడు.

"మీరేనా?" అడిగాడు.

తల ఊపాడు.

గేటుదాకా వచ్చాడు ఆ ముసలాాయన ఈ సారి నాతో.

ఈ సారి ఒంటరిగా కారులో, స్టీరింగ్ వీల్ ముందు కూర్చోవాలంటే భయం వేసింది నాకు. పగలు కాబట్టి కూర్చో గలిగాను. రాత్రయితే కారు అక్కడే వదిలేసి ట్యాక్సీలో వెళ్ళేవాళ్ళే. ట్యాక్సీ దొరక్కపోతే స్టేజ్ మీన్ అయినా ఆగిపోయేవాళ్ళే బహుశా:

కారు ఏర్ ఫోర్వర్డ్ సార్కింగ్ లాట్ లో అగేదాకా అంటూనే ఉన్నాను:

"సిండరెల్లా! ఐ లవ్ యు."

ఒక్కసారి సిండరెల్లా కనిపిస్తే బాగుణ్ణు అనుకున్నాను కానీ, కనపడ లేదు.

లగోజ్ ఆల్టై లేదు. కారు డిక్స్ ప్రమించినా.

లోంచి నా నూట్ కేస్ తీసి, కారు లాళం

చెన్నలు - ముందర చేసుకున్న వీర్వాలు ప్రకారం - ప్రొడక్షన్ మెంజర్ పంపిన ఆతనికి అందించాను, కారుని తీసుకుని వెళ్ళడానికి.

గంట తరవాత విమానంలో ఎగురు తున్నాను. నాకు డెయ్యాలన్నీ అత్తు అన్నానమ్మకుంటేడు. అయినా, నమ్మకుండా ఉండలేను ఇంత జరిగాక. ముఖ్యంగా సిండరెల్లా ఉరి పోసుకున్న ఆ మర్రె చెట్టు కొమ్మ మీద వేలాడుతున్న దాన్ని చూశాక.

నా కోట అది. సిండరెల్లా వర్షంలో తడవకుండా ఉండటానికి సేను ప్షయంగా కప్పింది. ఆ చెట్టు కొమ్మమీద వానకి తడిసి ముద్దులు వేలాడుతూంది.

రాత్రిళ్ళు నిద్రలో కలలు కనలేదు సేను. ప్షయంగా సిండరెల్లాతో గడిపాను.

అదే... సిండరెల్లా ఆత్మత. అందుకే కలలా కాకుండా ఆంత్ ప్షష్టంగా అనుభూతికి లోనయ్యాను, కల అని విమానం చివరి మెట్టుమీద ఉండగా

వమ్మ చూసి కన్నీళ్ళలో చెయ్యి ఊపిం ఆ గులాబీ రంగు గౌనులోని యునిటి ఎవరు? సిండరెల్లా యేనా? సిండరెల్లా అవునా?

ప్రకటన వేదోరికింది నాకు నకూడావం.

నా కోసం ఎదురుచూస్తూంది ఓ కవరు ఆఫీస్ లో. చింపి లోపలి ఉత్తరం బరులుకి లీశాను.

నా ఫోటో జలపరిచి ఉంది ఉత్తరానినీ గోల్డెన్ ఆఫ్ ఇండియా దగ్గర సేను, సిండరెల్లా కలిసి లీయించుకున్న ఫోటో అది.

ఒకరి చెయ్యి మరొకరు పట్టుకుని లీయించుకున్న ఫోటో. కానీ, నా బొమ్మ మూత్రమే ఉంది! సిండరెల్లా బొమ్మ లేదు!

నేను ఆకారులో వదిలిన నా విజిటింగ్ కార్డ్ అడ్రసు చూసి వమ్మ ఎప్పటి కయినా వెరుక్కుంటూ వస్తుందా సిండ రెల్లా ఆత్మ?

ఇప్పుడే వెలువడింది

పరీక్షా కాండ

(CLINICAL MEDICINE)

(సర్జికల్ పరీక్షా విధానములు - చికిత్స)

వెల: రు. 10/- లు

రచన: డా. గారి బాలసుందరరావు

వారి ఇతర వైశానిక వైద్య (అలోపతి)

(గ్రంథములు :

శరీర ధర్మకాండ రు. 12/-లు. రోగకాండ రు. 6/-లు. జ్వరకాండ 1 వ భాగం రు. 7/-లు. 2 వ భాగం రు. 8/-లు, 3 వ భాగం రు. 6/-లు.

క్రిమి దోషములు, నివారణ, చికోధము 1 వ భాగం రు. 10/- లు., 2 వ భాగం రు. 10/- లు.

జీర్ణకోశ వ్యాధులు రు. 10/- లు. లివర్, స్పీ, న్, ప్యాంక్రియస్, సెప్టికేమియం వ్యాధులు రు. 8/-లు.

అన్ని పుస్తకములు ఒకేసారి కొనేవారికి రు. 70/- లకి ఇవ్వబడును. అర్డరులో పది రూపాయలు చేసేయార్చు చేయవలెను.

శై గ్రంథములన్నీ చదివిన వారికి మెడికల్ రిజిస్టర్ కోర్సు" (ప్రాక్టికల్ (పెరునిలిగ్) నిర్వాహణ చేయగలం.

వివరములకు, ప్రతులకు, నిబంధనలకు మధుదా పబ్లికేషన్స్,

88, సర్ క్యూరేషన్ రోడ్, మద్రాసు-17

1973 ఫలితాలు

విదైత ఒక వ్యవస్థ పేరు లేదా అక్షరం పేరు, వ్రాసిన వేళ మాత్రం తెల్పువ వ్రాయండి. 12 నెలలకు మీ జీవిత ఫలితాలు వ్రాసి రు. 3-75 పై. అటో వి. పి. ఉత్తరం ద్వారా పంపబడును. పోస్టల్ అచితం. ఉత్తరములు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

M/s. Victoria Commercial Co., (APWL3) AMBALA CANTT (N. INDIA), Pin 133001

మూలశంకరు
 త్వరగా
 సమ్మకమైన
హెడన్ సా
 వారేపనముతో
 చికిత్సను పొందండి
 - శస్త్రచికిత్స
 అవసరములేదు!